

Sygn. akt I CSK 279/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku K. N.

przy uczestnictwie Z. P.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 18 czerwca 2020 r., sygn. akt I Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od K. N. na rzecz Z. P. kwotę 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z 18 czerwca 2020 r., zaskarżając to postanowienie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżone orzeczenie narusza przepisy postępowania, tj. art. 299 k.p.c., art. 378 §1 k.p.c. i art. 328 k.p.c. a także art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów apelacyjnych, podniesionych przez wnioskodawczynię w środku

odwoławczym i tym samym dokonanie nieprawidłowej kontroli apelacyjnej prawa materialnego przez błędną jego wykładnię, a mianowicie art. 339 k.c., przez niezastosowanie art. 336 k.c. w zw. z art. 140 k.c. oraz błędną wykładnię pojęcia samoistnego posiadania.

W odpowiedzi na skargę uczestniczka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie na rzecz uczestniczki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN (...) oraz z 17 października 2001 r., I PKN (...)). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK (...)). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK (...)).

Skarżąca przede wszystkim nie sporządziła w sposób prawidłowy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Na uzasadnienie to składa się bowiem jedno zdanie. Motywy wniosku ograniczają się jedynie do wskazania, jakie przepisy, zdaniem skarżącej, naruszył Sąd drugiej instancji. Przy czym w zakresie zarzucanej nieprawidłowej kontroli apelacyjnej, skarżąca nie sprecyzowała nawet, jakie zarzuty apelacji nie zostały rozpoznane przez Sąd Okręgowy.

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego, wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oraz odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna dotycząca tych dwóch elementów może się w pewnym zakresie pokrywać (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 marca 2001 r., V CZ (...); z 5 czerwca 2001 r., IV CZ (...); z 10 stycznia 2003 r., V CZ (...); z 13 lipca 2007 r., III CSK (...); z 5 kwietnia 2017 r., II CSK (...); z 11 kwietnia 2018 r., V CSK (...); z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK (...)). Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi nie może zatem poprzestawać na powołaniu określonych naruszeń prawa, wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych.

Taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania - już tylko z tych względów - skłania do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, mając na względzie, że ocena zasadności podstaw kasacyjnych ma charakter wtórny wobec rozstrzygnięcia w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest przy tym rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK (...); z 4 lipca 2017 r., III CSK (...) i z 10 maja 2018 r., I CSK (...)).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) zasądził od wnioskodawczyni na rzecz uczestniczki kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

jw